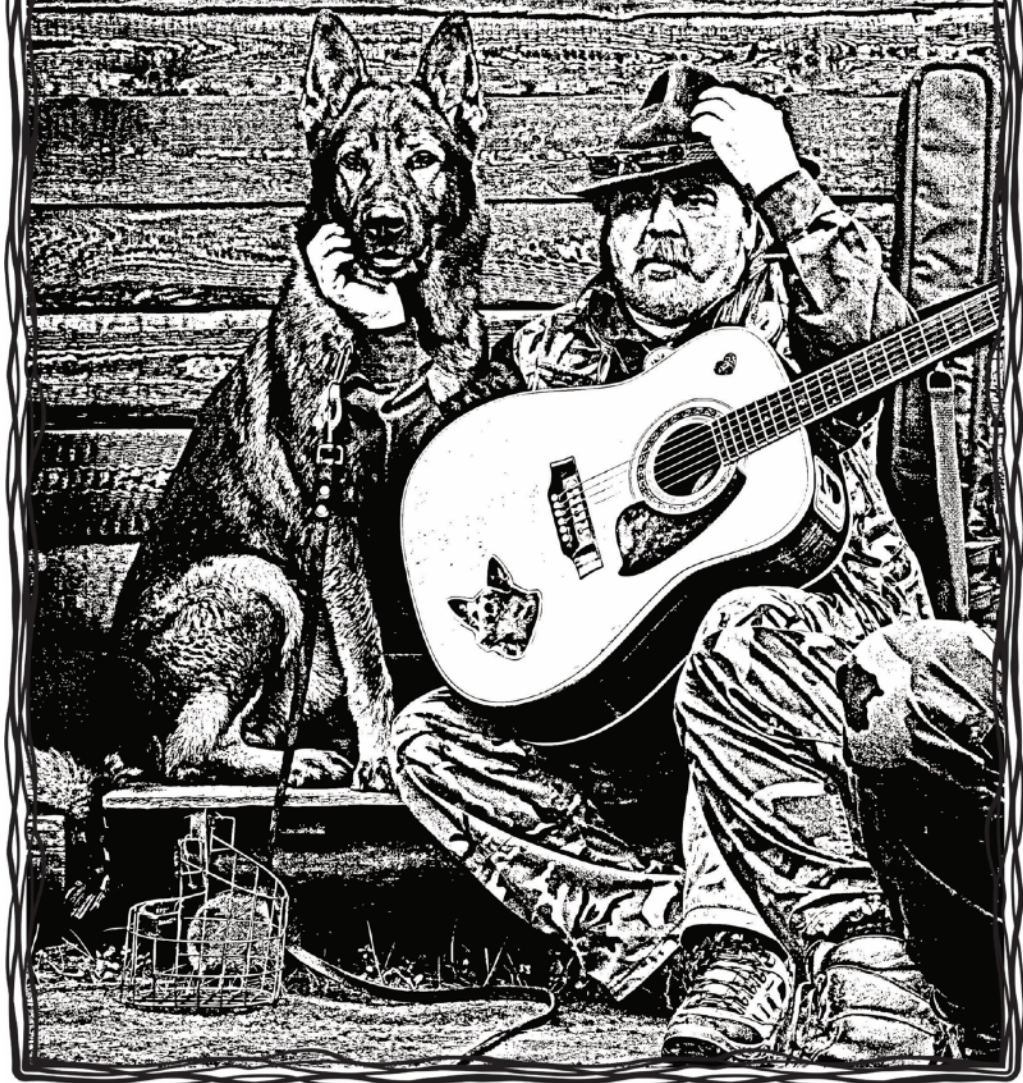

Lovec něžných strun

Jaromír Juan Glavatý

JAROMÍR JUAN HLAVATÝ

LOVEC

NĚŽNÝCH STRUN

2010

© Jaromír Hlavatý

Photos © Jaroslava Šálková

ISBN 978-80-904630-0-4

ZA SVÍTÁNÍ

Právě jsem procitl pod křídly labutí
A trochu zmateně vítám svůj den
Revma mám v koleně jak Slaboch Ben
Cigáro ke kafi přidává na chuti

Hraniční kameny dávno už nehledám
Divocí holubi přinesli vzkaz
Že drsní lkaři lámou si vaz
Já zatím pořouchle šklebím se koledám

Dávno mi nevoní ani rum bez čaje
Teple se oblékám v kočičí srst
Voňavých vzpomínek zbyla mi hrst
Písničky od ohňů vrací se do stáje

Tak ještě do mraků co táhnou nad krajem
Narychlo odložím touhu a chtíč
Cukr jsem spolykal. Zůstal jen bič
A v pátek do vlaku nastoupil nezájem.

DOTAZNÍK K ŽIVNOSTENSKÝMU LISTU

Původem lovec něžnejch strun
Pohan co uklání se stromům
V bouři co vzývá boha hromů
Snídá jen kafe a v něm rum
Pán cest a dobyvatel hradů
Holek co nechtěj samy spát
(každá má ve svejch očích hrad
i když se skloňuje ve druhým pádu)
Ctitel všech dávnejch nostalgii
a pochlebovač Kerouaca
Jak svatý Jiří svého draka
i já zabíjím poezii
Obchodník s deštěm v sebeklamu
Pastýřem snů i listonošem
Tanečník kterej dostal košem
Sběratel lidskejch hlavolamů
Řidič z toulavejch autobusů
I muž se srdcem kovboje
Konzument whisky vestoje
Žebrák co zbohatnout chce v klusu
To je tak asi všechno – páni
a můžete si v klidu číst!
Co chci? Jen živnostenskej list!
Štempl co stačí na toulání ...

Liják mi padá na vobočí

jak sochám dědka Wabiho
Nebesa na mě něžně močí
a bouřka bručí: „Zabi ho.“
Sešel jsem z cesty – to je tím
nikdy jsem neposlouchal rád
Vyznavač dětí kopretin
měl radši žízeň nežli hlad
Pouštěl si draky na provázku
hrál čáru o velikej rum
Nečekal nikdy na otázku
zda smí se věřit zázrakům
Chodil jsem vždycky přes závory
co na to jestli měl jet vlak
A policajtům říkal: Sorry!
Na batlu nosil lesní znak
Nikdo mě nikdy nepředělal
tak holky házely mě lvům
Vzteky jsem vobčas trochu zbělal
pak uctíval jsem akord strun
A tak mě berte, jakej jsem
teď právě mokrej na kůži
Vobčas pokřtěnej úletem
Sám sobě však nic nedlužím

ZAČALO SE KÁCET

Věnováno Wabimu Ryvolovi

Pouštím si dokola desku tvech songů
Rumové odpustky krátí se – prší
Tomuhle večeru „Hejno vran“ sluší
Skládám si tajenku z nahořklejch longů

Loudavejch návratů dočkáš se stěží
Na cestách k Islandu ještě je sníh
Koukám se na nebe – sever či jih
Kde Bílá neznámá ta země leží

Stáli jsme častokrát u stejnejch barů
Z perónu nad ránem tvůj gibson zněl
Pravda že občas si svý texty zapomněl
Navzdory kšiltovce z džínovej cárů

Deska už dohrála – smutek sem zve se
V tom campu nahoře ať máš dost dříví
Snažím se povědět těm co se díví:
„Začalo kácet se i v našem lese ...“

SNĚNÍ

Své sny jsem našel v oblačném reliéfu
Práskaly bičem v naprostém souznění
Tak jako já se neuklání šéfům
Občas je vandrem za to odměním

Táhneme spolu krajinou třech přání
Značkujem ohněm to všechno prokleté
Skály nás hladí pískovcovou dlaní
Být tu či nebýt (jé, pane Hamlete!)

Kraj rodí sta nepřebernejch vůní
Smečka mejch snů se dala do běhu
Asi už brzy bude Novoluní
Však jejich tlapky vidím na sněhu

Na starým campu se udýchaně skácím
I ty mý sny se cestou zpotily
Podivný ptáci se do hnízdiště vrací
A prošlý roky jako by nebyly

HOBOUSÁCKÁ

Věnováno Houlovi

Dva žhavý nože kraj tvůj krájí
odnikud nikam – zase zpět
Bezmocné zlostí Slunce pájí
bolestí rozkousanej ret
Tvá Cesta co tě opustila
(jak už to ženský umějí)
někde se na dluh přiopila
Zaplatils horkou kolejí
Tou hobousáckou ekvipáží
budeš se vracet mezi nás
Korálky na psí srsti stráží
vzpomínku každíčkýho z nás
Rozdal jsi všecko včetně sebe
S kým budu zpívat černý blues?
A někde uvnitř nák mě zebe
S rumem sem jede Velkej vůz

RETSEJŠN ČP. 5

Tak jsem se předvčírem za stínem otočil
Pár lahví vyplenil aby byl klid
Na lůžku z opuky klouby si otláčil
Věren svý představě: Žij a nech žít...
Barety červený jak z písni Ryvolů
Mávly mi v ústrety když vstával den
Pěst černá od smůly zas bouchla do stolu
Jak z dob kdy vycházel časák Žen-Šen
Vykrádám přídávky z příběhů Paměti
A oheň z písniček vybírá daň
To že jsme do bláznů jeden den zakletí
Bývá věc úvahy – kdy tasit zbraň?
Bourbon pít z plecháčku je naše výsada
Na krku korálky... k ránu jít spát
Pak už nás neděle k Návratům zapřahá
Ruleta ročníků začla se hrát...

PRAVDIVÁ

Hledal jsem v půlnoční krajině
Sopku z níž Pravda tryská
Vlakový nádraží ve Zlíně
Odjezd na správná místa
Den začal s příchutí ořechů
A končil žízni co zpívá
Déšť lačně vpíjel se do mechu
Jak do mne sklenice piva
Hledal jsem svou pravdu bez výhrad
A našel oči co věří
K ránu se nechodí spát
Čechral jsem havraní peří
Polibek od čaje bez rumu
„... ahoj a měj se hezky!“
Když prstem zavadím o strunu
K snídani trháš mi švestky
Druhý den přišlo v obálce
Přání s kousíčkem touhy
Tvůj Pegas že touží po dálce
A podzim že bude dlouhý
Týdny se vlekly jak lokálka
Do kopců s barevnou kůží
Obálku mójela obálka
Život nám čím dál víc dluží
Sopka co lávu má pravdivou
Stala se středem mé Země
Písnička s ofinou marnivou
Konečně zazněla ve mně

KDYŽ VONÍ HLÍNA

Včerejší pondělí s datumem ku jaru
Vlezlo mi na mozek jak senná rýma
Spacák co pelichá – kanady do páru
Z povětrí vypadlo, že voní hlína
V pohádky nevěřím, mají však půvaby
Kladou je do pastí tuláckým duším
Princeznu zakletou na cestě do žáby
Aniž bych políbil v zásadě tuším
Týden je bez konce s akordem odjezdu
Páteční tremolo v prstech mi dřímá
Psi vyjí na měsíc, já však jen na hvězdu
A kolem dokola zas voní hlína

ROK 2075

Nalomen slepotou ptáků
postávám u plotu
pod stromem
kde nikdy nepršelo.

Údržbář v bílé škatuli
dotírá s prezencí
Cejchuje návštěvníky
a otvírá zvědavcům
příklopy studánek.

Se třetím západem
umělého slunce
vytryskla z amplionů
„Tramprská romance“

JEN PRO VÁS

Kdo toužíte být v celém světě
A vracet se ke svým ohništím
Jen pro vás co pro krásu hned neusnete
Budu dnes zpívat – pokud smím

V paměti hledám zatoulaná
Nebeská stáda bujných krav
Dívku co stále je tu sama
Miluji ve svých písničkách

Řeky co černé jsou i zlaté
Nespočet cest co nikam nevedou
Všechny ty ďábly, všechny svaté
Kraj, který voní lebedou

V akordech svých co naučil mne táta
Ať každý tady uslyší
Až jednou čas zabouchne vrata
Písničkou bolest utiší

KOUSEK SAMOTY

Namodralej kousek duhy
Uvázl slunci na patách

*Táhnu svůj meteor
z dálky na provázku*

Smrkovej bejvák deštěm splách

K snídani z úlu medovejch iluzí
Samotu pozvanou mám

*V záporu reality
otvírám okenice*

V bejváku pod smrkem nejsem sám

PÁTEK

Když se černý mraky k horám tulí
Ve vzduchu plno elektřiny
Pátek – den ve znamení smůly
Hraje si s námi ententýny
Brouzdáme časem po staletí
Máváme vlakům na pozdrav
Jsme dalek ušmudlané děti
S vůněmi červencových trav

VEVERCE

Věnováno boudě v Ádru

Skály mi léty krátí dech
Žízeň z potoků neuhasím
Metrák co tahám na zádech
Dříve než kdysi se teď hlásí
Pak ale stojím – čert vás vem
Ze vzduchu cítím střelnej prach
Namísto boudy – černoze
A někde jako by hrál Bach

TULÁCKÝ HARAŠENÍ

V konečné fázi loňského Zatmění
Našel jsem otisky Letů a Pádů
A až se podhůří v pramínky rozmělní
Stanu se rukojmím Měsíce hladu
Čekání na vlaky a úcta k úsilí
V dlani mám úlomek včerejší cesty
Hrad prošlých vzpomínek k ránu jsme dobyli
Ospalý putykář počítá resty
Když déšť nám zatančí
Kaluže rozkvetou
Copak se pod skalou bude mi zdát
Sny až si po sobě v mý hlavě zametou
Z tuláka básníkem - stal bych se rád

NĚMÝ MĚSÍC

Když měsíc oněmí a je to vážně slyšet
Noc otvírá se dokořán
Jak lesů souznění cítím tu touhu v břiše
Co bičem práská ze všech stran

Pouštím se do hlubin, kde se i cesty ztrácí
Občas jen stín se vyplaší
Větvička jeřabin co nechali tu ptáci
V mých dlaních náhle vyraší

Sníh nepadá, jen vločky vzduchem plavou
Pastevci myšlenek šli spát
Podzimní nálada mi tančí napříč hlavou
Něco mne nutí k tanci hrát

Struny jsou skleněné, marně je k ohni skláním
Bratří se s tímhle počasím
A noty půlené ta věrná smečka k saním
Táhnou mne dál – tak souhlasím

SNOBRANÍ

Mejm snům se letos nedařilo
Hrad z pampelišek vodkvet hned
Pár nedopsanejch písni zbylo
A dvacka přišla na účet
V Kanadě potlach k vodepsání
Smečka psů vyje pod voknem
Ještě tak holkám pro zasmání
(nebude pršet ... nezmoknem)
Sny se mi drolí do tabáku
Co kouřím když se napiju
Batldres z lístků vlčích máků
Těžko si taky ušiju
Milencem bloncky Romantiky?
Vo tom si nechám klidně zdát
Na jedný ruce dělat kliky?
Vždyť už mě táhne padesát
Prozpívat noc až do svítání?
To bylo kdysi, vážení,
A rvát se? Díky za voptání
To nepočítám do snění
Mejm snům tak leda nalejt víno
Červený trpký jak mám rád
Pro letošek je vybílíno
Za rok je přijdu voškubat

BOLEST

Stulená v ošatce vrbových výhonků
Mouraté koťátko s ostrými dráčky
Zbytečně nabízím obětní laskonku
Marně se otáčím z vikýře zpátky
Přichází nad ránem bez řečí bez ptaní
Marně ji posílám do skalních roklí
Je marné těšit se, že dolů neslaní
Když všichni diváci běží sem zmoklí
Tak jsem jí zakroutil krčkem doprava
Obul si kanadu z hroznýší kůže
Hodím ji do ohně – jsem starej nemrava
Co holkám na zcestí rozdával růže...

APOKALYPSA

Už se mi nezdá, že Síríus svítí
Nad kempem v údolí když v zimě spí
Ani mě nebaví olova lití
Kdo si čte z budoucna – tak hodně ví
Kdo si čte ve snáři o starých fámách
Pouští se do boje s Božími mlýny
Pravidla ukryje v blátivých jámách
Nad buřtem na klacku polyká sliny
Čtenáře zaplaší sluneční negace
Když sami o sobě přečtou si pod řádky
Nad rumem v nádražní propuknou ovace
Že „starej profláklej“ zůstává za vrátky
Takže si listuju v uctivém zoufání
Chladnými stránkami tohodle webu
Jsem „starej profláklej“ a možná zacláním
Jen se však ukláním soli a chlebu

MODLITBA

Ohnivý jazyky mlsají temnotu
Modlitbu pro oheň šeptáme spolu
(adresu autora našel jsem u plotu)
Rád bych s ním zasedl k jednomu stolu

Voní z ní akáty a smůla borová
Pak vítr odnese poslední ámen
Jsi hora z úsměvů, panenka kůrová
Co svými dotyky oživí plamen

Pískáš mi na flétu pohanský nápěvy
Půlnoc už zalila hrnečky s kávou
Jsme v roli truvérů, toulavý návštěvy
Co se jim myšlenky zbláznily slávou

Až oheň vyhasne půjdeme s procesím
Ranního svítání a nočních stínů
Růženec z jeřabin na krk ti pověším
Budeme přemýšlet kdo z nás má vinu

GENERÁL

Na sklonku Vánoc šel jsem nocí
A měl tě v úctě, paní Zimo
Vločky se prohýbaly v bocích
A řeka měla bílé lino
Cesta mě svedla okamžitě
Snad vědoma, že trpím na ni
V jesličkách kdesi spalo dítě
Daleko bylo jarní tání
Pak oheň – u něj dvanáct stínů
Já vzpomněl jsem si na pohádku
Vojácci ať jsou jenom z cínu
Já přál si na sklonku těch svátků
U ohně spoustu hezkých písní
Prosinec hlavou pokýval
- a bylo vidět, že je místní
Najednou sám jsem v lese stál
A tak mě cesta vedla zpátky
Zas vítr s vločkama si hrál
Nevěřím zas tak na pohádky
Jsem jen Cínovej generál

ZIMOTŘAS

Z letošních závějí mám zmrzlá kolena
Klaním se perutím všech sovic sněžných
Ohniště polyká březová polena
A srnky okolo jsou z rodu něžných
Vím, kudy přichází stíny co nezpívají
Vím, kudy odejít, když cesta mizí
Zima je pověstná svým sólem na šalmaj
v korunách borovic. Vítr jak cizí
i s tou svou krutostí dokáže okouzlit
Na cestách bezradných k ránu to chladí
Potoky pod ledem chtějí se pomazlit
Plameny s kytarou málokdy ladí

FANTY

Hra na fanty je stále nová
Jak auťáky co nestaví
Pak za zády se má dlaň schová
Oči jsou plné únavy

Komu že odkázat mám dálky
Z kterejch mám v zádech brnění
Snad pánovi od píšťalky
Co dává vlakům znamení

Komu že rozkázat mám vlastně
(když rozkazy sám nemám rád)
Že zpívat musí pouze krásně
Ať zpívá ten, kdo zpívá rád

Ještě pár fantů nosím v sobě
Ty těžko někdo objeví
Pusy co chutnaj stále nově
A jizvy co mě zasvědí

Možná, že odkázal bych sebe
Tomu kdo píše dějiny
Kdo pochopil, že modré z nebe
Je vlastně odraz od hlíny

LÁSKY A NELÁSKY

Město mě nakoplo s rozběhem do zadku
Když jsem se opíjel v zahrádce bistra
Koktejlem zklamání a drobných poznatků
Trochu se ukájel titulem Mistra

A tak jsem zaplatil blondýnce s výstřihem
Tringelt dal pro štěstí, jak to tak chodí
Po cestě co byla nedávno pod sněhem
Odplul jsem pod vlajkou vikingských lodí

Do kraje setkání u nočních ohýnků
S převisy nad láskou všech šesti strun
Do skal co před lety daly mi do vínku
Lákání ozvěny, v lahvi rum

Obrazy z pravěku trampského smýšlení
Barvené ocúnem, potem a zráním
Na vršku pískovce přichází zachvění
Co se mu pokaždé zbytečně bráním

Výstřelem do ticha oslavím Peruna
Návrat až do mládí – do rán co studí
Na značce pro štěstí zaklekla Fortuna
A Lásky – Nelásky? Zase mě studí...

LISTOPAD 92

Když kličkujeme mezi léty
Strniště – hebké kapradí
Občas ty prozpíváné věty
Nám z jehličí čaj osladí

Slunce je zvlhlé do zelena
Když probouzí nás do rána
Drolí se, drolí první cena
Jak opuštěná Nirvána

Kolik nám zbývá nedospáno
Z nocí co nejdou pohladit
Vzpomínek kolik nepozváno
Přichází tajně k ohni snít

Pak osloví nás nečekaně
Holka co brouzdá řečištěm
Ústa jsou napřažená k ráně
Polibek nechá na příště

Tak kličkujeme mezi léty
Čaj z jehličí už vychládá
Dálka se mění ve flažolety
Ohledy po nás nežádá

PASTEVCÍ

Vy pastevci všech tažnejch ptáků
Jsou chvíle kdy vám závidím
A v abecedě tajnejch znaků
Ten svůj už léta nevidím

Kytaru zimou rozladěnou
Slýchávám z kopců znít až sem
Když vyběhnout chci za ozvěnou
Kdosi mi z čela vyjme šém

Cesty už mezi stromy mizí
A proti proudu vlny jdou
Snad i těm ptákům zdám se cizí
Škodolibě si křídla mnou

PŘÍSLIBY

S půlnocí tirácký písničky zpívám
A v dálce listovat chtěl bych zas s tebou
Léčivé kamínky když v dlani svírám
Tak noci bez spánku trochu míň zebou
Chodíme dokola (u studny oslíček)
S časem jak s opratí – levá a pravá
Někdy se potkáme v rámci tří písniček
Víkendy rozmíchej – a malá dává
Často se rozběsním slovními útvary
Jak bouřka nad ránem v měsíci růží
Vztek pod tvým úsměvem vtělí se do páry
Když za mě nastavíš bleskům svou kůži
Než jaro vyláká mouraté kočky
Na drobné směníme životní splátky
Úspěch ti vyvěštím z duhové kuličky
Pak za ni vyměním z odjezdů pátky

PRŠÍ

Když v městě smrdí kanály
Předpověď bejvá všelijaká
I kachny úsvit zaspaly
Slunce se při východu fláká
Než na něco se rozpomenu
Jsou první kapky na dosah
Těžko je zpěvem rozeženu
Asi se slejzaj na potlach
Stepujou se mnou na rozcestí
Jsou jednou z mnoha potíží
A jako bájní Věrozvěsti
Se snášej dolů bez zdviží

VRÁCENKY

V obvyklých směrnících větrné růžice
Hledal jsem návraty toulavých křídel
Vrací se přes moře sextanty z Měsíce
Horečka z únavy... Rád bych je viděl

Čekám je v podhůří co jarem přetéká
Abych jim nabídl hnízda svých dlaní
Slovíčko nadrobil, ač nejsem Seneca
Vždyť právě v poledne skončilo tání

Znám touhu návratů z ptačího vyznání
I zpěvy nad ránem když oheň dřímá
Odcházím poražen z tohoto utkání
Třináctou komnatou vrací se Zima

TAK VIDÍŠ

Tak vidíš! Bez už dozrává
I alej švestek sládne
Čas veřejně nám nahrává
Jak za noci – tak za dne
Bylo to možná ve spěchu
Déšť padal na tři doby
Když přijali nás do cechu
Snoubenci Pegasovi
Tak vidíš! Rok je za námi
V toulání máme chyby
Nebe dnes hrozí vločkami
Co chceme to nám slíbí
Jsme v bludném kruhu celý čas
Všechno si čteme z dlaní
Společně táhnem za provaz
My blázni sezpívání
Tak vidíš! Jaro zapřahá
(můj život nosíš v sobě)
A snad nám z kopců zamává
Nám bláznům – v každé době

PŘED PŘEDJAŘÍM

Ukrojím krajíc z kraje pod horama
Mažu ho medem co včelám ukrádám
Támhle ta skála je moje dávná známá
Zase jsem propad jarním náladám

Jsou jich tu hejna a sakra jim to sluší
Každej rok stejný a přesto jinačí
Srst kočiček mě jako chlapa vzruší
Petrklíč v klopě mám vlastně nejradši

Když vítr lákám ke hře na píšťalku
Co mi ji vrba cestou nabídla
Málem jsem nechtě šlápnul na fialku
A nebe zdvihlo svoje stavidla

Bláznivá doba - když Duben sliby plní
A já se vkrádám do svejch Stínadel
Řeka se v bocích neodbytně vlní
Mně hlína voní ... tak abych teda šel

DÍK

Věnováno Kavčeti a Jerrymu

Byla to dlouholetá jízda
Leccos jsem napsal – zahodil
Pak jednoho dne – kavčí hnízda
Já ze dvou sklenic víno pil

Ta hnízda drolí laskavosti
S patřičnou úctou šedivím
Z hostin zbývají pouze kosti
Z básnických sbírek jenom stín

Zbylo však v dlani kavčí pírkó
Pár fotek v barvě vzpomínek
Podpalme oheň jednou sirkou
Dovolte, abych klobouk smek...

ŠELMA

Pár čísel a pár vzpomínek
Otevírá se Prašná brána
Na cestách honils kamínek
A zpívali jsme až do rána

Neměl jsem s tebou nikdy strach
Že přepadnou nás či zabloudíme
Každej se jednou změní v prach
V každém z nás jedna šelma dříme

Roztahuje se po místnosti
Pan Smutek jako záděra
Smutek a Vztek jsou špatní hosti
Když přijdou takhle za šera

Už je zas čas. Čas někam jít
Jeřabinám zarudly tváře
A nemůžu to pochopit
Proč nechci sáhnout po kytaře

Proč vypálil jsem ohněm kruh
Do země která je mi svatá
Snad chtěl jsem dneska splatit dluh
Chtěje být víc než hrstka bláta

Ať plameny ční nahoru
Ať vědí tam, že o nich víme
Potomci trampských tamborů
V každém z nich velká šelma dříme

NA STOPU

Slunce mi dneska vzalo roha
Tma přišla o hodinu dřív
Pravá i levá bolí noha
A na stopu mě přešel smích
Tam někde v kopcích ohně hoří
Já zatím mrznu za městem
Dálkovejм světluм se dlaň dvoří
Jak milenec svý nevěstě
Pak náhle auťák zastaví mi
- půlnoc mě najde mezi svými

PŘEMOSTĚNÍ

Mosty i předmostí z duhovejch destiček
V předvečer sobotní mi nabídlo nebe
Potoky přebrodí má Touha na klíček
A v lesních odstínech nacházím sebe
Obavy z klekání a stínů pod skalou
Žízeň co tulí se při každé štrece
Písnička skládaná pro holku ospalou
Vůně co vypadly z chlebové pece
Večery u piva s kytarou na klíně
Kámoš co ztratil se aby se našel
Tajemství ukrytá až na dno jeskyně
Plamínky vzpomínek zas abych zhášel
Léta se neplaší, jdou klidně v zápřahu
Kameny z ohniště obrůstá mech
Jen párkrát do roka zabalím odvahu
A chytám do lasa svůj Druhej dech

KRÁSA

Poznávej krásu opatrně
Když pampelišky odkvítají
Uhni se z cesty plachý srně
Pod kůží nosíš tenhle kraj

Do knížky básní sebe sama
Vlož kousek vřesu potají
V půlnoci tancuj pod hvězdama
Za zvuku lesních šalmají

Mým Kladskem nikdy nepospíchej
I když je často samej šrám
Svobodnej vítr zase dýchej
A nezůstaneš nikdy sám

ŽIVOT

Život je reklama co vleze pod kůži
Poplašná siréna – pondělní ráno
Náhodná setkání (budiž ti přáno)
A štěstí na okraj když už se zadluží

Houpá se na loďce, která sem připlouvá
V nádražní čekárně brouká si blues
Někdy mu připíšeš významné plus
Jindy ho prokleješ, i když se omlouvá

Máš chuť ho okousat jak perník z chaloupky
Dřevěná camrátko klepou se do kroků
Jo, ještě v dřívějšku mívals víc nároků
Dneska se bez dechu potápíš do hloubky

A tak tě probouzí křik racků na řece
V dlani máš vltavín a další den
Je dobře snášet se na pevnou zem
Po svejch se doplácet alespoň na WC...

KROCENÍ

Řeka má v očích vztek divokýho hřebce
Když poprvé mu uzdu dávají
Vždyť z volnejch plání se do ohrady nechce
Každej se vzpíná – když ho sedlají
A žádná síla tady nepomůže
Z břehu k ní proto vlídně promlouvám
I když mne za to málem svlíkne z kůže
V lodičce z kůry jezem proplouvám
Úlitbu z placatice rumu
Jí leju z mostu rovnou do chřtánu
Asi jsem trochu ubral na rozumu
Snad se to jinejm hodí do krámu
A pořád stoupá a ukrajuje z břehů
Jen hudba v mol ji trochu utiší
Dal bych jí rád tu pouhopouhou něhu
Co dává člověk jen svejm nejbližším
Rozdám svý statky i nedostatky v přání
Aby zas byla líně vznešená
Modlím se k ní a ač jsem bez vyznání
Víra je to – co člověk znamená

DÁLKA

Nosím ji v uzdě sbalenou
Jen tak – pro vlastní potřebu
Občas mazanou na chlebu
Jindy zas ohněm pálenou
Vždycky mě od ní bolí záda
To proklínám ji proklatě
Pak na cukrovým špagátě
S ní slaňuju – a ona padá...
Vždycky ji chytím do náručí
Nikdy mne totiž nezahladila
Takže jí odpouštím ta kila
Tý Dálce – co na vlak pětku ráda pučí

ZAKÁZANÝ OVOCE

Pár hezkejš holek a whisky do džberu
Flámovat noc a celej další den
Stopovat auta, mít kecky vod téru
Vrátit se zejtra a nebo za tejden
Sladit si kafe cukrem v hrsti
A spartu místo snídaně
Se štěstím lovit pstruhy u propusti
Nakopat těm, co zbyli ve straně
Na Brdy jezdit zase v „zejmě“
Mínusy lákat pod deku
Nahej se koupat samozřejmě
Ze smíchu dát se do breku
Zdát nechat si o špeku s chlebem
Vzájemná úcta dávno neplatí
Ustlat si jen pod širým nebem
Mít techtle mechtle s pěknou Závratí
Jenže mi kdosi slepil stránky
V cancáku trampskejch neřestí
Nechci bejt ten, co hraje Stánky
To radši ať jsem na scestí

ČASOMÍRA

Čas splétám jako pomlázku
Už jaro lehce metr stříhá
Mravně se klaním běláskům
Z tání se řekám cuchá hřiva
Přišlo mi včera na účet
Pár jehněd včetně pousmání
S krabičkou levných cigaret
A s ohlédnutím za touláním
Zákony těžknou po závratí
Žízeň se ráno probouzí
Čas otočí se na souvrati
Platíme daně za nouzi
Zbytečně mne si cestář ruce
Na klopě pírko havraní
Stopy se ztrácí na opuce
Pak míří kamsi do strání
A tak jsem stvořil Časomíru
Stárnu na konci příběhů
Však ve znamení netopýrů
Jsem pořád ještě v záběhu

BEZ KLOBOUKU BOS

V klobouku kouzelných pastýřů myšlenek
Vyrážím na vandr omšelý navenek
Uvnitř mám studánku – čistou chuť vědění
Poslouchám Kryšpína, Keše i Křestana
Občas se v pozadí rozezná Smetana
V předjaří na nohou pocítím svědění
A tak v tom klobouku a v marné naději
Kulhám si po cestě – co tak mít raději
Naděje v setkání přichází poslepu
Rád jednou do roka palec mám na kaši
Hejno všech písniček (co jich pár nesnáším)
Kouř štípe do očí – nevidím na větu
Vloni i předloni, možná za sto let
Hlt kafe z ešusu budeš mi závidět
V kloboucích do deště budeme vysmátí
Mávnem si na pozdrav – odjezdy neplatí
Básničky v šuplíku – ó, jak jsme bohatí!
Ten lepší trumfuje Sintovou „Závratí“

TOULÁNÍ NA OSTŘÍ NOŽE

Někdy se vracím tupý a nastydlý
Sluneční hodiny zapadly za smrčí
Cesta je voňavá jak koláč s povidly
A ostří obzoru dálkou se zaručí

Pomněnku za klobouk, hlad stokrát zapřený
Na zádech složenou „Děravou chajdu“
Dávno jsem zapomněl na bludné kořeny
Jen k ránu doufávám, že ten směr najdu

Sluneční paprsek snad mě včas obrousí
Rád bych se poklonil jarnímu spěchu
Tyhlety návraty vždycky čas najdou si
Aby mne přijaly do tajnejch cechů

VYZNÁNÍ

Někdy, když chybí mi dvanáctá komnata
(z třináctek míval jsem od dětství strach)
Napíšu vyznání na nebe – do bláta
I když mi pod nohy házíte hrách
Vyznání prokvetlé jak vousy kacíře
S pachutí tabáku, rumu a čaje
Majíce hodnotu jednoho halíře
Rezavý podkovy na dveřích stáje
Úplněk vede mě k hraničním kamenům
Pak mezi skalami zahouká vlak
Mám úctu k stmívání i k horkým pramenům
Někdy mi ze všeho přechází zrak

SOUBOJ

Do vrásek svých se někdy schovám
Na dlouhý sejšny došel dech
Jen jednou za rok neodolám
Když jaro stojí na schodech
Zas podobno je kolotoči
V nejvyšším bodě zapíská
Stejně mě nikdy neochočí
„na časy“ mírně zablýská
Vyrážím proti proudu tání
Svým věkem kroky násobím
Dubnový liják tiším dlaní
Větru pár písni napovím
A tak se každoročně lekám
Kdy tenhle souboj prohraju
Před každým jarem klobouk smekám
Zbytek dní toužím – po jaru